

Arrest

nr. 267 233 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, heeft in België zijn eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 december 2009.

Op 30 september 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker bleef verder in België en vroeg respectievelijk op 19 juli 2012, 28 september 2012 en 14 november 2012 een tweede, derde en vierde maal asiel aan. Deze drie aanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken telkens niet in overweging genomen daar hij geen nieuwe elementen had aangebracht. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

1.2. Op 29 november 2015 keerde verzoeker terug naar Servië. Vervolgens besloot hij eind 2017 om Servië opnieuw te verlaten, waarna hij België is binnengekomen op 27 december 2017. Verzoeker diende hier op 28 februari 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 12 juli 2018 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker het huidige, zesde verzoek om internationale bescherming in op 3 mei 2021.

Op 21 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 22 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Rom/Ashkali afkomstig uit Borca (gemeente Palilula, Belgrado) en bezit het Servisch staatsburgerschap. Op 15 september 2009 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U maakte toen duidelijk dat u in 1990 Servië een eerste keer verliet en naar Duitsland trok, waar u, met uitzondering van een aantal maanden, verbleef tot u in 2003 naar Servië gerepatrieerd werd. Uw partner, Z.(...) A.(...) (O.V. xxx), die de Kosovaarse nationaliteit heeft, werd naar Kosovo teruggestuurd. Zij kwam u al snel in Belgrado vervoegen, waar jullie vervolgens tot in 2008 woonden. In mei 2008 werd u thuis belaagd door vijf Serviërs die geld van u eisten. Toen u hen zei geen geld te hebben, werd u hardhandig aangepakt. Een van uw zonen werd geduwd en raakte gewond aan zijn hoofd. U ging voor verzorging naar het ziekenhuis, maar moest er lang wachten alvorens u werd onderzocht. Het medisch personeel onderzocht u onvolledig en stuurde u gewoon naar huis. U besloot hierop naar Prizren (Kosovo) te vluchten, waar u na vier maanden besloot terug te keren naar het Westen. Na omzwervingen via Hongarije, Zweden en Duitsland belandde u uiteindelijk op 15 september 2009 in België. Op 30 september 2011 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er rezen immers meerdere bedenkingen bij de geloofwaardigheid van het door jullie geschetste incident. Hoe dan ook maakte u niet aannemelijk voor de door u beweerde problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Inzake uw verklaringen naar aanleiding van uw verwondingen onvoldoende medische zorgen te hebben gekregen in Servië, werden uw verklaringen ongeloofwaardig bevonden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. U bleef verder in België en vroeg op 19 juli 2012, 28 september 2012 en 14 november 2012 een tweede, derde en vierde keer asiel aan in België. Deze drie aanvragen werden telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen daar u geen nieuwe elementen had aangebracht. U startte ook meerdere regularisatieaanvragen op, maar deze leidden evenmin tot een verblijfsstatuut. Op 29 november 2015 keerde u terug naar Servië, waar u zich vestigde op uw oud adres in Borca. Na uw terugkeer ondervond u dezelfde problemen als voorheen. U werd opnieuw geslagen door dezelfde personen voor wie u reeds eerder vluchtte. Uw belagers denken dat u geld heeft omdat u lang in Europa heeft gewoond en kwamen meermaals bij u thuis geld eisen. Omdat u hen niets kon geven, werd u geslagen. Eind 2017 besloot u Servië andermaal te verlaten. Op 28 februari 2018 diende u in België uw vijfde verzoek om internationale bescherming in. U wenste niet naar Servië terug te keren uit angst er opnieuw geslagen te zullen worden door etnische Serviërs die geld van u willen. Op 9 maart 2018 weigerde het Commissariaat-generaal uw verzoek in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op het toekennen van internationale bescherming aan u aanzienlijk konden vergroten. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 23 maart 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U verliet België niet en verzocht op 3 mei 2021 voor de zesde maal om internationale bescherming. Hierbij haalt u aan dat uw partner en kinderen in 2015 naar Kosovo teruggestuurd werden. Korte tijd later werden uw zonen D.(...) (O.V. xxx) en E.(...) (O.V. xxx) er geslagen door andere jongeren. De politie kwam ter plaatse, verzocht uw zonen om hun belagers aan te duiden, maar kregen uiteindelijk te horen dat ze niet meer moesten bellen. Uw zonen hebben hun gesprek met de agenten gefilmd. U kan wel terugkeren naar Servië, waar u geen problemen heeft, maar wenst dit niet te doen omdat uw partner en kinderen niet in Servië kunnen wonen daar zij allen de Kosovaarse nationaliteit hebben. U kan hen in Servië niet inschrijven. U en uw partner zijn ook niet

officieel gehuwd. Uw partner en kinderen zouden in Servië problemen krijgen met de inwoners omdat zij hen zouden aanzien als Albanezen. U op uw beurt kan niet in Kosovo gaan wonen omdat u niet alleen als Rom, maar ook als Serviër gezien zal worden. Uw kinderen kunnen ook niet terug naar Kosovo omdat ze Roma zijn en er aldus nooit aanvaard zullen worden. Ze zullen opnieuw problemen krijgen en geen werk krijgen. U legde geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zesde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing, omdat de geloofwaardigheid van het door u geschetste incident in mei 2008 op de helling stond, u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, en u evenmin aannemelijk had gemaakt om redenen uit de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische verzorging te kunnen krijgen in Servië. Uw tweede, derde en vierde asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht. U tekende tegen geen van deze beslissingen beroep aan. In het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming weigerde het Commissariaat-generaal uw verzoek in overweging te nemen omdat u andermaal geen nieuwe elementen had aangebracht die de eerdere appreciaties van de asielinstanties konden wijzigen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 23 maart 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige, zesde verzoek brengt u echter geen dergelijke elementen aan. U haalde weliswaar een incident aan dat uw zonen D. en E., die beiden meerderjarig zijn, overkwam in 2015, maar dit vond plaats in Kosovo en heeft geen betrekking op u en uw eventuele persoonlijke vrees ten opzichte van Servië. U haalde dit incident nu pas aan, ofschoon u dat al eerder bij uw vijfde verzoek had kunnen doen, omdat er nu pas een video hiervan beschikbaar is. U legt deze video evenwel niet neer (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 28 mei 2021 vragen 16, 18). Hoe dan ook, u beschikt over het Servisch staatsburgerschap en stelt bij uw zesde asielverzoek dat u persoonlijk geen problemen heeft in Servië en naar daar kan terugkeren (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 28 mei 2021 vragen 19, 23). Dergelijke uittalingen getuigen geenszins van een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus blijken hieruit wederom geen nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming vergroten.

Uw verklaring dat uw partner, met wie u niet officieel gehuwd bent, en kinderen het Kosovaars staatsburgerschap hebben en daarom niet in Servië zouden kunnen worden ingeschreven en er niet zouden kunnen wonen, waardoor jullie van elkaar gescheiden zouden worden (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 28 mei 2021 vragen 16, 18), overtuigt niet. Immers zijn alle Kosovaarse staatsburgers eveneens Servische staatsburgers daar Servië Kosovo nooit als onafhankelijke staat heeft erkend. Mits het ondernemen van alle nodige administratieve stappen kan de rest van uw gezin zich via de geëigende procedures voorzien in de in Servië vigerende wetgeving

evenzeer legaal in Servië vestigen. Bovendien houdt voornoemd motief geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U stelde tevens dat uw partner en kinderen in Servië problemen zouden krijgen met de inwoners omdat zij hen zouden aanzien als Albanezen (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 28 mei 2021 vraag 19). Deze reeds eerder door u geuite verklaring doet op zich geen afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordelingen van de asielinstanties, waarbij werd vastgesteld dat u in Servië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. U brengt geen enkel nieuw gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijnreis, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij door middel van bijkomende verklaringen en bijkomende stukken wel degelijk zijn gegronde vrees heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing "te schorsen en te vernietigen" en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoeker laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de geloofwaardigheid van het door hem geschetste incident in mei 2008, waarbij hij geslagen zou zijn geweest door etnische Serviërs die geld van hem willen, op de helling stond, hij hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, en hij evenmin aannemelijk had gemaakt om redenen uit het Vluchtelingenverdrag geen afdoende medische verzorging te kunnen krijgen in Servië. Hij ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Zijn tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming werden telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 29 november 2015 keerde verzoeker terug naar Servië. Vervolgens besloot hij eind 2017 om Servië opnieuw te verlaten, waarna hij België is binnengekomen op 27 december 2017. Verzoeker vroeg hier een vijfde maal asiel aan op 28 februari 2018. Op 9 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming daar verzoeker geen elementen bijbracht die zijn geloofwaardigheid konden herstellen of die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 206 756 van 12 juli 2018 verwierp de Raad dit beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidige, zesde verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar een incident dat zijn zonen D. en E. overkwam in 2015 in Kosovo door andere jongeren en waarbij de politie ter plaatse is gekomen. Verzoeker geeft aan dat hij dit incident nu pas aanhaalt omdat hij nu over de video-opname beschikt van het gesprek tussen zijn zonen en de politie (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker dit stuk niet voorlegt (*ibid.*, vraag 18). Verzoeker verklaart voorts dat hij zelf geen problemen heeft in Servië, maar dat zijn vrouw en kinderen de Kosovaarse nationaliteit hebben en niet in Servië kunnen wonen. Dit omdat zij door de inwoners in Servië gezien zouden worden als Albanezen en hij hen daar niet kan inschrijven zodat ze er illegaal zouden moeten wonen (*ibid.*, vraag 19). Zijn kinderen kunnen volgens hem evenmin naar Kosovo terugkeren, waar zij opnieuw problemen zullen krijgen en waar zij nooit aanvaard zullen worden en gezien worden als Roma (*ibid.*, vraag 22). Verzoeker vervolgt dat hij geen familie meer heeft in Servië en hij zelf niet naar Kosovo zou kunnen gaan met zijn vrouw en kinderen omdat hij daar niet alleen als Roma, maar ook als Serviër zal worden gezien (*ibid.*, vragen 21 en 23).

2.3.6. Verzoekers huidige zesde verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat het door hem geschetste incident in mei 2008 op de helling stond, hij hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt bij problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Servische autoriteiten en hij evenmin aannemelijk had gemaakt om redenen uit het Vluchtelingenverdrag geen afdoende medische verzorging te kunnen krijgen in Servië; verzoekers tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging werden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij geen nieuwe elementen had aangebracht; in het kader van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal opnieuw besloot tot een weigering tot inoverwegingname omdat hij andermaal geen nieuwe elementen aanbracht die de eerdere appreciaties van de asielinstanties konden wijzigen en zijn beroep door de Raad op 23 maart 2018 werd verworpen; (ii) wat betreft het incident dat verzoeker aanhaalt dat zijn zonen D. en E. overkwam in 2015 dient te worden opgemerkt dat dit plaatsvond in Kosovo en geen betrekking heeft op verzoeker en zijn eventuele persoonlijke vrees ten opzichte van Servië, verzoeker de video waarover hij nu zou beschikken niet neerlegt en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat hij over het Servisch staatsburgerschap beschikt en zelf in het kader van zijn huidige, zesde verzoek om internationale bescherming, stelt dat hij persoonlijk geen problemen heeft in Servië en naar daar kan terugkeren, hetgeen allerm minst getuigt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en waaruit aldus geen nieuwe elementen blijken die zijn kans op internationale bescherming vergroten; (iii) wat betreft zijn verklaring dat zijn partner, met wie hij niet officieel gehuwd is, en hun kinderen het Kosovaars staatsburgerschap hebben en daarom niet in Servië zouden kunnen worden ingeschreven en er niet zouden kunnen wonen waardoor zij van elkaar zouden worden

gescheiden, kan verzoeker niet overtuigen nu immers blijkt dat alle Kosovaarse staatsburgers eveneens Servische staatsburgers zijn daar Servië Kosovo nooit als onafhankelijke staat heeft erkend; mits het ondernemen van alle nodige administratieve stappen kan de rest van verzoekers gezin zich via de geëigende procedures voorzien in de in Servië vigerende wetgeving evenzeer legaal in Servië vestigen; dit motief houdt bovendien geen verband met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; (iv) de reeds eerder geuite bewering dat verzoekers partner en kinderen in Servië problemen zouden krijgen met de inwoners omdat zij hen zouden beschouwen als Albanezen, doet op zich geen afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordelingen van de asielinstanties waarbij werd vastgesteld dat hij in Servië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiëlverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen evenwel geheel in gebreke blijft.

2.3.9.1 Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoeker meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijn*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar hij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er “*een recht*” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de

commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige zesde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 28 mei 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige zesde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf aanmerkt in zijn verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige zesde verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen als deze die hij heeft toegelicht tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 mei 2021.

2.3.9.3. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat hij geen toekomst heeft in Servië, dat hij er niemand kent en geen binding heeft met Servië nu hij langdurig in België heeft verbleven, te meer gelet op zijn eerdere problemen in Servië en het feit dat zijn gezin hem niet naar Servië kan volgen omwille van hun afkomst. Verzoeker benadrukt tevens dat niet wordt betwist dat hij Rom/Ashkali is van origine en dat personen uit deze groep zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en zij op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden zodat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn origine. Verzoeker verwijst in dit verband opnieuw naar de problemen die hij reeds eerder kende in Servië in 2015 en dat zijn gezin hem niet kan volgen naar Servië. Verzoeker vreest hierdoor terecht te komen in een staat van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Verzoeker stelt dat, doordat hij niet zal kunnen terugvallen op een sociaal netwerk in Servië, hij verplicht zal zijn beroep te doen op de Servische autoriteiten om te voorzien in zijn (basis)behoeften, doch deze noodzakelijke ondersteuning ontbreekt. Hij vervolgt dat het feit dat hij blijft vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven er net op wijst dat hij consistent is en dat zijn motieven oprecht zijn. Verzoeker hekelt nog dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd en er een mogelijkheid moet bestaan om een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen door nieuwe verklaringen die hij aflegt.

In dit verband wordt herhaald dat het onderzoek van de Raad zich *in casu* beperkt tot het nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad merkt voorts op dat het algemeen verwijzen naar zijn etnische origine van Rom/Ashkali niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door deze algemene verwijzing naar zijn etnische origine, in gebreke. Verzoeker maakt met deze algemene en blote beweringen dan ook niet aannemelijk dat het hem in Servië omwille van zijn origine onmogelijk zou worden gemaakt om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In zoverre verzoeker in zijn betoog in het verzoekschrift refereert aan de problemen die hij eerder in Servië heeft gekend, dient – nog daargelaten de vaststelling dat in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming is komen vast te staan dat geen geloof kon worden gehecht aan het door hem geschetste incidenten in mei 2008 en in 2015 – te worden benadrukt dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming zelf verklaart dat hij geen problemen heeft in Servië en naar daar zou kunnen terugkeren mits zijn gezin er ook zou kunnen verblijven (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 19 en vraag 23), hetgeen erop wijst – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt – dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming koestert bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Servië zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt derhalve dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Servië in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen door zijn “*persoonlijke*”, dan wel “*algemene situatie*” zoals hij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

Wat betreft verzoekers bewering dat zijn gezin hem niet kan volgen naar Servië omwille van hun afkomst, volhardt hij in zijn eerder afgelegde verklaringen en gaat hij geheel voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen als volgt: “*Uw verklaring dat uw partner, met wie u niet officieel gehuwd bent, en kinderen het Kosovaars staatsburgerschap hebben en daarom niet in Servië zouden kunnen worden ingeschreven en er niet zouden kunnen wonen, waardoor jullie van elkaar gescheiden zouden worden (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 28 mei 2021 vragen 16, 18), overtuigt niet. Immers zijn alle Kosovaarse staatsburgers eveneens Servische staatsburgers daar Servië Kosovo nooit als onafhankelijke staat heeft erkend. Mits het ondernemen van alle nodige administratieve stappen kan de rest van uw gezin zich via de geëigende procedures voorzien in de in Servië vigerende wetgeving evenzeer legaal in Servië vestigen. Bovendien houdt voornoemd motief geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. (...)*” Verzoeker brengt in het verzoekschrift aldus geen enkel valabel argument bij om voormelde motivering in een ander daglicht te plaatsen, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Dat verzoeker geen binding heeft met zijn land van herkomst, dat hij meent er geen toekomst te hebben omdat hij er niemand kent, zijn geen elementen die verband houden met één van de criteria omschreven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en kan bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin volstaan deze elementen om te gewagen van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.9.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET